

Neobvyklé Vánoce

Emma Straková

Skříp! Dvířka se otevřela, hodili ke mně další poleno, abych nezanikl a jako vždy jsem posílil a ještě dlouho plápolal. Takhle tomu však nebylo po celý rok, jen teď - o Vánocích. Vždy když se chýlilo k zimě, tak jsem se objevil ve své komůrce a vše odsud pozoroval. Každé Vánoce se peklo moc voňavé cukroví, a že ho bylo - perníčky, rohlíčky, linecké a mnoho dalšího. Děti pomáhaly mamince plést vánočku, do které se vždy úplně zamotaly. Samozřejmě vánoční výzdoba tu nesměla chybět. Do oken se vystříhaly vločky a sněhuláci a po domě se rozvěsily krásné červené řetězy, které se tu objevovaly každým rokem. Táta přinesl z půdy umělý stromeček a usadil ho do stojanu. Děti ho poté ozdobily. A co to vidím - užasl jsem - konečně si pořídili nové vánoční ozdůbky na stromeček. Letos se jim opravdu povedl.

Potom se všichni společně navečeřeli a popřáli si dobrou noc. Zase jsem tu zůstal sám. Nikde nikdo. V tu chvíli jsem si začal uvědomovat, že se na mě každý rok zapomíná. Vlastně mě tu každý jen k něčemu využívá. Když přijdou z venku, hodí se přede mě boty, abych je osušil, a stoupnou si přímo před můj obličej. A kdo je má ohřát? No, zase já! Pořád pro ně pracuji, ale nikdy jsem od nich nic nedostal ani na ty Vánoce. Letos tomu určitě taky tak bude... Takhle to přece nemůžu nechat! Musím s tím něco udělat!!!

Celou noc jsem usilovně přemýšlel a dal dohromady dokonalý plán. Zítra je Štědrý den, což znamená, že před večeří pojedou do kostela a já budu mít čas na vykonání své pomsty. Hned, co odjedou pryč, prorazím polenem sklo a všechny ty dárky, co pod tím stromečkem jsou, seberu. Je to zkrátka dokonalý plán.

Mé snění přerušily děti, které se nahrnuly přímo přede mě a já zase nic neviděl. A tohle mi dělají pořád. Už se těším na dnešní večer, kdy si taky konečně něco rozbalím. Čas utíkal rychle. Pro rodinu nastala doba oběda, a tak si všichni sedli ke stolu - tedy až na mě - a začali obědovat. Po obědě následovala vycházka. Jakmile přišli, opakoval se tu ten samý scénář. Všechny věci naházeli přede mě a úplně mi zastínili výhled na hodiny, a tak jsem nemohl odpočítávat každíčkou vteřinu do své pomsty. Když se konečně uráčili odejít, tak mi to moc nepomohlo, protože výhled zahradila jejich chlupatá kočka, o které jsem věděl, že jen tak hned neodejde. Nudil jsem se, ale najednou slyším ty lidi, jak za sebou zabouchli dveře. Nemůžu uvěřit svým očím. Lidé tu nejsou, obloha je tmavá a pod stromečkem zůstaly dárky. Tohle je moje chvíle!!!

Prvně jsem musel prorazit polenem sklo ve dvířkách. Kočka rychle uskočila. Zasyčela na mě. A odběhla do vedlejší místnosti. Jsem na svobodě a jdu si konečně rozbalit dárek! Vrhnu se na první balíček - ponožky. Ty se mi nelíbí! Tak zkusím další. A pak ještě jeden. A ještě jeden. A ještě jeden. A tak rozbalím i ten poslední... Dárky už byly všechny prozkoumané, ale co ještě zůstalo nerozbalené, byly čokoládové figurky na vánočním stromečku. Pustil jsem se do nich! Mám otevřenou i tu poslední. Rozhlédnu se kolem sebe a úplně se divím, už svítí celá chalupa!!! V dálce slyším sirény, vidím blikat světýlka a tuším, že to pro mě nemůže dopadnout dobře...